

Arrest

**nr. 65 805 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. DE PONTHERE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 augustus 2010 en dient een asielaanvraag in op 13 augustus 2010.

Het dossier van verzoeker werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 augustus 2010 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) waar verzoeker werd gehoord op 24 maart 2011.

Op 5 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Dhonda. U zou een soennitische moslim zijn. U zou verliefd geworden zijn op een sjiitisch meisje uit uw dorp. In december 2009 zou ze u verteld hebben dat ze zwanger was van u. Ze zou door haar familie gedwongen zijn om uw identiteit mee te delen. Eind december 2009 zou u aangevallen zijn door de broers en de vader van uw vriendin. Ze zouden u samen met enkele anderen zwaar in elkaar geslagen hebben. Ze wilden u in een put gooien, maar omstanders konden dit voorkomen. U zou in het ziekenhuis beland zijn. De politie zou een onderzoek geopend hebben. Een maand later zou u uit het ziekenhuis ontslagen zijn. De familie van uw vriendin zou bedreigd hebben om u te vermoorden. Tevens vreesde u de politie. U zou twee weken bij een tante verbleven zijn en midden februari 2010 zou u naar Karachi vertrokken zijn. Eind juni 2010 zou u Pakistan per schip verlaten hebben. Na aankomst in Dubai, zou u in augustus 2010 een vlucht naar Parijs genomen hebben. Op 13 augustus 2010 diende u in België een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een geboortakte, een character certificate van school een schoolattest en een fax dat u in het ziekenhuis bent opgenomen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde een relatie te hebben met een sjiitisch meisje en nu vreest u haar familie. Deze familieleden zouden u geslagen hebben. Niets stond u echter in de weg om deze aanval op u aan te klagen bij de autoriteiten. U gaf aan zelf nooit aangeklaagd of gearresteerd te zijn. Wat meer is; u gaf aan dat de politie een onderzoek deed naar de aanval op uw persoon (gehoorverslag CGVS p. 4).

Overigens bleef u uiterst vaag over dit onderzoek en u kon niet weergeven wat het resultaat was (gehoorverslag CGVS p. 4, 6). Wat er ook van zij, het is duidelijk dat de politie uw kant van de zaak ook wou aanhoren. Niets stond u dan ook in de weg om de nodige bescherming te zoeken bij uw nationale autoriteiten. Hierop gewezen gaf u een vage en vreemde verklaring, hoe u niet naar de politie kon gaan, want dan zou de tegenpartij met bewijzen afkomen (gehoorverslag CGVS p. 6). Dit bewijs, en abortusrapport, is echter duidelijk nooit gebruikt, daar u herhaaldelijk beweert dat er geen aanklacht tegen u zou bestaan (gehoorverslag CGVS p. 6). Pas op het einde van uw gehoor verklaart u plots dat er misschien toch een klacht tegen u zou kunnen bestaan, maar dat u hier niets van af weet (gehoorverslag CGVS p. 7). Het gaat hier duidelijk om een loze aanvulling enkel bedoelt om uw (bewe)ringen zwaarder te maken. Bovendien dient er op te worden gewezen dat u als soenniet tot de overgrote religieuze meerderheid in Pakistan behoort, terwijl uw tegenstanders sjiieten zijn. De autoriteiten zouden u dus nooit omwille van uw religie hun bescherming ontfangen. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat er heel veel sjiieten wonen in de u omringende dorpen (gehoorverslag CGVS p. 7). Dit is best mogelijk, maar het neemt niet weg dat de overgrote religieuze meerderheid op nationaal vlak, de soennieten zijn. U had dus minstens kunnen proberen om lokaal of hogerop bescherming te zoeken. U zette echter geen enkele stap in uw bescherming (gehoorverslag CGVS p. 6).

Uw onwilligheid om eerst de nationale beschermingsmogelijkheden uit te putten, breekt de oprechtheid van uw vrees af. Bovendien dient opgemerkt dat het hier om een uiterst lokaal probleem gaat. Jullie zouden burens uit hetzelfde dorp zijn U zou dit lokale probleem kunnen vermijden door elders in Pakistan te wonen. Zo haalde u aan geen problemen te hebben gekend gedurende de maanden dat u in Karachi verbleef (gehoorverslag CGVS p. 7). Volgens u zouden uw tegenstanders achter u aan het informeren zijn. U kon dit niet verder duiden. Daar uw burens gewoon lokale dorpingen waren (nergens uit uw verklaringen bleek dat ze invloed zouden hebben, het gaat hier om gewone arbeiders) lijkt het weinig aannemelijk dat zij u ooit zouden kunnen terugvinden in één van de Pakistaanse miljoenensteden. Uw verklaring dat haar familie religieus fanatiek zou zijn, strookt niet met uw bewering dat u uw vriendin kende dankzij de privé lessen die jullie volgden (gehoorverslag CGVS p. 6). Niets stond u dan ook in de weg om uw lokaal probleem te vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen.

Tenslotte dient nog opgemerkt dat uw vluchtroute weinig geloofwaardig overkomt. U beweerde eerst een schip genomen te hebben, maar buiten uw verklaring dat het om een klein schip ging en dat u vreemde kledij moest dragen, kon u geen enkel ander detail van dit schip vermelden (gehoorverslag CGVS p. 3).

Hierna zou u een vlucht naar Europa genomen hebben. Over het door u gebruikte paspoort wist u enkel te zeggen dat het roodkleurig was en uw foto had. Andere, essentiële zaken, zoals uw identiteit, nationaliteit en visum wist u niet (gehoorverslag CGVS p. 4). Nochtans verklaarde u alleen gereisd te hebben, waardoor u alle documenten steeds op hand had. Uw verklaring dat u van uw smokkelaar niet in het paspoort mocht kijken, is ongeloofwaardig en onafdoende (gehoorverslag CGVS p. 4). Uit uw stereotiepe verklaringen blijkt dan ook dat u uw ware reisroute probeert achterwege te houden. Deze

vaststelling breekt de oprechtheid van uw ingeroepen vrees af. Er zijn geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Daar uw geboorteakte niet over een foto beschikt kunt u niet aannemelijk maken de persoon die hierop vermeld staat te zijn. Ook de andere schoolattesten voegen niets toe aan uw asiëldossier. Het attest van het ziekenhuis is een indicatie dat u met letsels in het ziekenhuis werd opgenomen, doch zeggen niets hoe en onder welke omstandigheden u aan die letsels bent gekomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: BUPO), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in gebreke is gebleven een volledig onderzoek te voeren omdat hij volstrekt voorbijgaat aan de zogenaamde Hudood-ordonnanties, meer in het bijzonder de Zina-ordonnanties, die sinds 1979 van kracht geworden zijn in Pakistan, waarbij elk overspel met de dood kan worden bestraft. Verzoeker wijst erop dat deze wetgeving wel gecontesteerd wordt maar tot op heden niet werd gewijzigd. Verzoeker was dus niet onwillig maar verkeerde in de onmogelijkheid om een beroep te doen op de Pakistaanse politie: hij zou dan immers moeten aangegeven hebben dat hij buitenhuwelijkse betrekkingen had gehad, wat strafbaar is met minstens 100 zweepslagen. Zulke straf is buitensporig en maakt een schending uit van artikel 3 van het EVRM. Als een strafwet een inbreuk uitmaakt op internationaalrechtelijk erkende en beschermde mensenrechten, kan er sprake zijn van vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag). Verzoeker verwijst naar rechtsleer om zijn argumenten te staven.

Verzoeker meent dat indien het vluchtelingenverdrag niet van toepassing zou zijn, dan in elk geval aan verzoeker om deze reden de subsidiaire bescherming had moeten worden verleend. Bovendien is deze wet van toepassing op alle Pakistani en maakt het niet uit of verzoeker nu Soennitisch of Sjiitisch is. Verzoeker meent dat hij heeft aangetoond dat hij omwille van de bestaande wetgeving geen beroep kon doen op bescherming van de overheden in zijn land. Verzoeker stelt dat hij tot in Karachi toe werd vervolgd door de Sjiieten en dat het beroep of de opleiding van de personen die hem naar het leven stonden, geen rol speelt en dat het niet is omdat iemand studeert, dat daaruit kan worden afgeleid dat deze persoon niet zou behoren tot een Sjiitische familie. Verzoeker voert tevens aan dat hij niet inziet welk belang hij erbij zou hebben om zijn reisroute te verbergen.

Verzoeker meent bijgevolg dat hij voldoende argumenten heeft geleverd om aan te tonen dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker stelt dat hij een beroep kan doen op artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet nu zijn afranseling moet worden gezien als een vervolging. Bovendien kan het ziekenhuisattest niet zomaar opzij worden geschoven omdat de gegevens die erin zijn opgenomen (half bewusteloos binnengebracht, ernst en type van verwondingen), overeenstemmen met wat verzoeker heeft verklaard. Aan verzoeker moet het voordeel van de twijfel worden toegekend en in de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom hij niet voldoet aan de criteria van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

Bij het verzoekschrift worden volgende documenten gevoegd: een internetartikel "Zina Laws in Pakistan" afgedrukt op 30 april 2011, een kopie van een ziekenhuisattest met originele handtekening van het Sultan Hospital daterend van 30 maart 2011 waarin de opname tussen 23 december 2009 en 24 januari 2010 en de verwondingen van verzoeker vermeld worden, evenals zijn naam en geboortedatum, en een enveloppe vanuit Pakistan met poststempel daterend van april 2011 die de post op 29 april 2011 aan verzoeker in België heeft aangeboden.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) niets verzoeker in de weg stond om de aanval op zijn persoon aan te klagen bij de autoriteiten en bij hen bescherming te zoeken, verzoeker als soenniet tot de overgrote religieuze meerderheid in Pakistan behoort en de autoriteiten hem nooit omwille van zijn religie bescherming zouden ontzeggen zodat verzoekers onwilligheid om de nationale beschermingsmogelijkheden uit te putten de oprechtheid van zijn vrees afbreekt (ii) het om een uiterst lokaal probleem met zijn burens gaat dat hij zou kunnen vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen, verzoeker kende immers geen problemen toen hij in Karachi woonde: verzoeker kon geen verdere duiding geven bij zijn verklaring dat zijn tegenstanders naar hem informeerden en het is niet aannemelijk dat verzoekers burens, die gewone dorpingen waren, hem zouden kunnen terugvinden in Karachi, een Pakistaanse miljoenenstad, en zijn verklaring dat de familie van zijn buurmeisje religieus fanatiek zou zijn, strookt niet met de bewering dat verzoeker haar kende dankzij privélessen die ze samen volgden (iii) verzoekers vluchtroute weinig geloofwaardig voorkomt: hij kon geen details over het schip vermelden behalve dat het een klein schip was en hij vreemde kledij moest dragen, over het gebruikte paspoort kon hij enkel de kleur vermelden en dat er een foto van hem in stond, andere essentiële zaken wist hij niet terwijl hij nochtans alleen zou hebben gereisd waardoor hij dit document steeds bij zich had, dat hij van de smokkelaar niet in het paspoort mocht kijken, is ongeloofwaardig en onafdoende, uit verzoekers verklaringen blijkt dan ook dat hij zijn ware reisroute verborgen probeert te houden wat de oprechtheid van zijn vrees afbreekt en (iv) de documenten niet van aard zijn deze appreciatie om te buigen in positieve zin.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 april 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. Verzoeker stelt vooreerst dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten een onderzoek te voeren naar de toepassing van de strafwet, maar bepaald de Hudood-ordonnanties, waaronder de Zina-ordonnaties, waardoor elk overspel met de dood kan worden bestraft, en heeft nagelaten deze strafwet en de toepassing ervan te toetsen aan internationale mensenrechtenverdragen. Verzoeker wijst erop dat deze wet, op basis waarvan hij een onmenselijke straf zou ondergaan wegens buitenhuwelijkse betrekkingen, de reden is waarom hij zich niet tot de politie kon wenden.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat er twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake de door hem aangehaalde problemen, namelijk dat hij een Sjiitisch meisje uit zijn dorp zwanger zou gemaakt hebben en dat haar broers, haar vader en enkele anderen verzoeker zwaar zouden hebben geslagen, waardoor hij in het ziekenhuis belandde. De politie zou een onderzoek hebben geopend, daarna zou verzoeker de familie van het Sjiitisch meisje en de politie gevreesd hebben.

Inzake de ongeloofwaardigheid van zijn relaas uit verzoeker volgende kritiek: verzoeker werd wel degelijk vervolgd tot in Karachi door de Sjiieten en het doet er niet toe dat de ouders van het meisje gewone dorpelingen waren in plaats van invloedrijke gestudeerde personen. Tevens meent verzoeker dat hij de waarheid omtrent zijn reisroute heeft verteld en dat hij er geen belang bij zou hebben om zijn reisroute te verbergen.

Door de loutere bewering dat hij wel degelijk werd vervolgd door de Sjiieten, tot in Karachi toe, slaagt verzoeker er niet in om het motief in de bestreden beslissing, dat verzoekers problemen uiterst lokaal waren, dat hij dit probleem had kunnen vermijden door elders in Pakistan te wonen, dat hij geen problemen kende in Karachi en dat hij niet verder kon duiden dat zijn tegenstanders naar hem informeerden, te weerleggen. Deze motieven steunen op de stukken van het dossier, uit het verhoorverslag blijkt immers dat verzoeker op de vraag of hij problemen kende in Karachi antwoordde *“het probleem was dat ze achter me zouden informeren, ze konden me bijna vangen, zo ver ik weet”* (verhoorverslag CGVS, p. 7).

Verzoeker voegt hier in zijn middel aan toe dat het er niet toe doet wat het beroep of de opleiding was van de personen die hem naar het leven stonden. Het is echter niet onredelijk van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te oordelen dat, aangezien verzoekers burens met wie hij problemen had gewone dorpelingen waren, het weinig aannemelijk is dat zij verzoeker zouden kunnen terugvinden in één van de Pakistaanse miljoenensteden. Alleszins doet verzoekers opmerking geen afbreuk aan dit motief.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing tevens wordt geoordeeld dat de vluchtroute van verzoeker weinig geloofwaardig overkomt wat de oprechtheid van zijn vrees afbreekt, omdat hij geen details over het schip kon vermelden, behalve dat het een klein schip was en dat hij vreemde kledij moest dragen, over het gebruikte paspoort kon hij enkel de kleur vermelden en dat er een foto van hem in stond, andere essentiële zaken wist hij niet terwijl hij nochtans alleen zou hebben gereisd waardoor hij dit document steeds bij zich had, dat hij van de smokkelaar niet in het paspoort mocht kijken, is ongeloofwaardig en onafdoende. De enige kritiek die verzoeker in het middel uit tegen dit motief, is dat hij *“niet inziet welk belang hij er wel bij zou hebben, zijn reisroute te verbergen”*. Deze loutere opmerking zonder verdere uitleg, doet geen afbreuk aan het uitgebreid onderbouwd motief dat verzoeker nauwelijks details kon vermelden over zijn reisroute en dat hij ongeloofwaardige verklaringen in dit verband aflegde.

Nu vaststaat dat verzoekers verklaringen omtrent het zwanger maken van een dorpsgenote en de wraak van haar familie niet geloofwaardig zijn, om redenen die worden vermeld in de bestreden beslissing en die steun vinden in het dossier, moest de commissaris-generaal de actuele situatie en de toepassing van de strafwetgeving inzake overspel niet nader onderzoeken. De actuele situatie in het land van herkomst moet slechts nader worden onderzocht indien verzoekers relaas voldoende geloofwaardig voorkomt (RvS 20 februari 2004, nr. 128.406; RvS 1 juli 2004, nr. 133.438; RvS, 26 oktober 2004, nr. 136.654), hetgeen *in casu* niet het geval is. De informatie die verzoeker in dit verband als bijlage bij het verzoekschrift voegt, doet bijgevolg geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

De opmerkingen van verzoeker dat de straf die hem zou worden opgelegd strijdig is met artikel 3 van het EVRM en artikel 7 van het BUPO, kunnen bijgevolg evenmin worden aangenomen, nu vaststaat

dat de verklaringen van verzoeker over het door hem gepleegde misdrijf ongeloofwaardig zijn.

Inzake het ziekenhuisattest meent verzoeker dat het laconiek is om te beweren dat dit attest slechts een indicatie zou zijn dat verzoeker met letsels in het ziekenhuis is opgenomen. Verzoeker voegt dit attest met originele handtekening bij het verzoekschrift. De Raad kan echter niet anders dan vaststellen dat dit attest inderdaad bevestigt dat verzoeker half bewusteloos in het hospitaal werd binnengebracht, dat het zijn verwondingen opsomt en daaraan toevoegt dat verzoeker van 23 december 2009 tot 24 januari 2010 in het hospitaal verbleef. Dit wordt als dusdanig ook beknopt vermeld in de bestreden beslissing met de toevoeging dat dit attest niets zegt over hoe en onder welke omstandigheden hij aan die letsels is gekomen. Verzoekers opmerking dat het type verwondingen toch aantoonde dat deze niet het gevolg kunnen zijn van een verkeersongeval maar corresponderen met verzoekers verklaringen, doet echter geen afbreuk aan het feit dat dit attest inderdaad niet vermeldt hoe en onder welke omstandigheden verzoeker aan zijn letsels is gekomen.

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de letsels die hij heeft opgelopen, afkomstig zijn van eengerelateerd geweld en zouden moeten worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, zoals hij voorhoudt in het verzoekschrift. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij meent te voldoen aan artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, omdat niet is komen vast te staan dat hij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en zijn verklaringen *in casu* niet samenhangend en aannemelijk werden bevonden.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Punjabi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET